

Sandheden er (det,) hvad du tror på (?)

Internationalismens fødekæde

Jørn E. Vig

Indholdsfortegnelse

Forord

Indledning

1. kapitel

Internationalisme er ikke bare snak og naivt tankespind.....12

De største løgne jeg er blevet fortalt - Knap en tredjedel af din personlige indkomstskat bruges til rentebetalinger på statsgælden - Statsgældsproblemet - Statspapirgæld og lånegæld - Så kommer kollapsen

2. kapitel

Mellem to verdenskrige.....26

Professor L. V. Birck forfattede en historisk, statsgældsopgørelse for Europa i 1925 - Versailles-Traktatens krigsskadeserstatning - Nyt internationalt handels- og statslånesystem - Guldmøntfod - Kapitalisation og statsgæld - Arne Rasmussens afhandling - Om pengeforringelse, gæld og afhængighed - Samarbejdet med fjenden straks efter WWI - Stabiliseringsfonde - Bilateral udligning herunder J. O. Krag's bemærkninger i 1944 om den tyske Storrumsplan - Bretton Woods forhandlingerne - Henry Morgenthau Jr., John M. Keynes, Harry D. White - Det britiske og det amerikanske systemforslag - Fælles Pengeenhed - Kritik fra Norges Bank på eksiladressen i London

3. kapitel

Fælleserklæringen fra eksperterne.....63

Et mystisk system ansporer regeringspolitikere til statsgæld - Forpligter statsgæld ikke? - Tilbage til 1920-erne, 1930-erne og 1940-erne - Hvad bliver EURO-en midlet til? - Tilbage til gullet, 1. del og 2. del? - Det endelige sammenbrud og Den Nye Verdens Orden, "Den ydre" og "den indre" opfattelse - Systemets udvikling og kollaps efter krigen - Advarslerne fra Robert Triffin

4. kapitel

Bag ved scenen.....117

Rådet for Udenrigsanliggender i U.S.A. (C.F.R) - Det Federale Reserve System overtager det amerikanske pengesystem ("Privatisering af pengeudstedelsen") - FDR's tilblivelseshistorie i uofficiel, kort version - Wiener-Kongressen - Elitens totalitære interesser - Lenins transport gennem Tyskland, Danmark, Sverige og Fin-land til Rusland - Statsudlåner nr. 1

5. kapitel

TIDEVANDS-

ØKONOMI.....133

Tema: Økonomiens op- og nedgange – hvor stammer de fra?

Dag-til-dag-kommentatorerne - Den amerikanske økonomi 2001 - Intet nyt under solen (1920-erne og 1890-erne) - Erfaringer med krigsfinansiering m.v. - Sammendrag - Kollapset i Japan-økonomien - USA-økonomien mellem flod og ebbe - Danske forhold 2002 - Før og nu

6. kapitel

Federal Reserve Notes erstatter Dollars.....160

(Magten set mere fra "den indre" opfattelse)

"John Maynard Keynes drak whisky, Karl Marx øl" - Bedraget er gammelt - "Arbejdernes internationale kampdag" - Styring via det materielle - Krigsmandskunst eller skjult dagsorden - Kosovo, løgn over løgn - Den Trilaterale Kommission - Mellem To Tidsaldre - Bilderberggruppen - De internationale og muslimernes planer stemmer med hinanden - ECU eller EURO, vanskeligheder for magthaverne - EURO-ens deroute det første år som forudset af spekulanterne var for valutaspekulanterne.

7. kapitel

Alt omfattende bedrag og terror.....190

At få de frihedselskende til at sige Ja - Det egentlige falskmøntneri i Danmark - Menneskeheden (først landbru-gerne og fiskerne) ved et vendepunkt - Der er noget råddent i denne stat, Danmark - Professor i Danmark går på pension - Grundlov og Europa - Verdensøkonomien, et falsk påskud for samling - "Det er cool" at være kommunist igen - Terroren fra den 11. september 2001.

8. kapitel

Hvad kom først, hønen eller ægget.....226

Hvorfor den russiske revolution - Monopol og monopson - Vejen til undergangen for Danmark – Indvandringens og statsgældens omkostninger - Jo længere desto værre - Globaliseringen uden ideologi kunne blive redningen - Eksperimental-Psykologi - Indvandringen til Danmark i perioden 1600-1960

9. kapitel

Mental-tilstanden bliver til adfærd, herunder kriminel adfærd....246

Udviklingen i de kriminelle gerninger i Danmark 1960-1990 - Ressourcerne til at stoppe kriminaliteten eller de kriminelle - Forklaringer på kriminalitet - Kriminaliteten blandt indvandrerne - Spørgsmål til de ansvarlige myndigheder i 1995 og deres svar – Nye svindleriske kriminalitetssammenligninger - Danmarks Statistik falder over matematikken - Et eksempel på konsekvenserne - Vi advarede i 1995 - Et andet eksempel på konsekvenserne - Grundlaget for sammenligninger udviskes - Københavns Politi om unges kriminalitet (2003) – Internationale sammenligninger af kriminalitet - Børnefødslernes fejlrogørelse fortegner ligeledes billedet

10. kapitel

“Det nye menneske”279

"Leipzig-forbindelsen" - Egne erfaringerne ved at undervise HD-studerende i 12 år på Handelshøjskolen - Wilhelm Maximilian Wundt i Leipzig - G. W. F. Hegel - En af hovedfigurerne i "Det moderne gennembrud i Danmark" - Amerikansk psykologi bliver importeret fra Leipzig i Tyskland - To danske sandhedsvidner, hver fra sin tid - Dansk lærerforeningen anno 2002 - Den nye verdensorden (NWO) kræver sine ofre - Andet dansk sandhedsvidne

11. kapitel

Overordnet filosofi bag marketing og pædagogik i 1980-erne...293

Filosofferne inklusive eksistentialisterne bag dansk marketing - Internationalisme, *Den Tredie* og Miljø, *Den Fjerde Bølge* - EU/UN-Pædagogik anno 1996

Forklaringsstumper bag kriminaliteten 1960-1990 og Trotsky Plan

12. kapitel

Eksempler på ændringer i et politisk områdes karakter og grænser....308

Fagforeningstvang og politisk tvang indføres ved lov i Danmark - Etnisk diskrimination ved lov i Danmark - Borgerovervågning, Spionkortet - Røckerkrig på TV - Lov om indførelse af undtagelseslov i England - Unions-propaganda, en del af bedraget - Princip for en god forfatning, EU-forfatning? - Det fortalte de ikke om den tyske besættelse af Danmark

13. kapitel

Hvad du skal vide, og hvad kan du gøre.....329

Hvad er magt - Højre-Venstre-1-2-1-2-Højre-Venstre - Ledigheden fejlopgøres - Dansk skole, uddannelse og produktion på retur - Privat Topmøde i København - Euro og dansk finanslov 1997 - Planens skibbrud - Vort sikreste brohoved - Efterskrift

Appendix 1.....379

Et nyt Europa – et tabt Europa

Ledighed før og nu - Grundlov og Europa - Nedsmeltning af det monetære system - Tre skridt frem, to tilbage – Når magten samles

Appendix 2.....406

Finanskriser

De senere års finanskriser, ansvaret herfor eller kræfterne bag, plus en lettere tilgængelig gennemgang i hovedtræk af spørgsmålene behandlet i kapitel 5: TIDEVANDS-ØKONOMI.

Appendix 3

Landmandbank-krakket i forskellig belysning.....419

Med udgangspunkt i Enron, USA, et dansk dejavue af Enron anno 1923.

Appendix 4

Guldet og andre ædelmetaller

Om guldet som international værdimåler før det 20. århundrede.

Appendix 5

Guldet, paritet, økonomisk historie og selskabet

Fortsat om guldets, paritet og økonomisk historie i tilrettet version og om selskabet med begrænset ansvar, og hvad deraf følger i nutidsbelysning.

Index.....433

Litteraturliste

plus indstik

1. udgave, 1995
2. udgave, 1997
3. udgave, 2000
4. udgave, 2002
5. udgave 2004
6. udgave 2005
7. udgave 2006
8. udgave 2009

Privat udskrift

Forord

Europa ved et vendepunkt. Et århundrede med *tre* verdenskrige. Den sidste førtes i de finansielle og mentale systemer i det 20. århundrede inden den fortsatte i den fysiske verden i det 21. århundrede. Først en mystisk verdenskrig imod terror, der ikke lader sig bekæmpe reelt, så måske en frontkrig, men mellem hvem? Verdenskrigen begyndte officielt den 11. september 2001. Et Europa i 1950-erne og 1960-erne med en velstandsfremgang uden sidestykke i historien og for så vidt ej heller i fremtiden.

Integrationen af Europa-staterne var for "Freden i Europa." Det var Sovjetunionen også. Hitler, Alexander den Store, Napoleon, Filip den Anden og Cæsar lovede det samme. Virkeligheden viste sig at være det modsatte af det proklamerede. Kendere af historien vil vide, at ingen union er blevet skabt uden krig.

Hvis blikket kastes på andre sider af udviklingen end de formelle europæisk-politiske med alle dens ord, planer, beslutninger, indretninger, gøremål og især billeder, som borgerne dagligt bombarderes med, vil et mere sandt billede tone frem.

Hvilke kendetegn har den demokratiske styreform fået, den styreform som stort set alle i princippet priser højt. Velstanden blev udskiftet med tildelt velfærd. De formelle magthavere og de materielle ressourcer skabt af flittige og dygtige europæere blev én front i konflikten, der opstod. En uddannelseseksplosion i Nordeuropa førte 50-60% af en ungdomsårgang i 1990-erne til en studieforberevende uddannelse med endestation i den bureaukratiske sektor, en anden front. Kampen om kundskaberne, eller kampen mod kundskaberne...?

Flere af disse unge syntes at tro at de kom op i universet eller måske himlen – i hver fald op til sandheden - ved at gå på universitetet. Der skabtes de gangbare ideologier, som havde magthavernes bevågenhed. Alt var nyt og smart, alt var brugbart, hvis det passede ind i den lagte plan.

Sandheden er det folk tror på.

Mange af studierne skulle få en andet indhold og en anden metode efter krigen. Noget tilpasning til tidens krav, kan vi kalde det til at begynde med. Nationaløkonomi-terminerne blev efter Den anden Verdenskrig heller ikke forstået af ret mange mennesker, der havde sat sig ind i det, der kaldtes viden før krigen. Det var der, en helt oplagt ganske selvindlysende årsag til. Der skete noget med individerne, bl.a. via opdragelsen og den usande TV- og mediekultur; og ideologismen blev efterhånden markedsført på ny i 1960-erne og 1970-erne, da børnene født under eller lige efter krigen var vokset til. Nu var historie blevet et spørgsmål om rette teori, kendsgerninger forsvandt mere og mere.

Nu fik Europa det skidt efter opgangen i 1950-erne og 1960-erne. Den opfundne velfærd kom ind og afløste velstanden, velstanden omdannedes til såkaldt velfærd. Der var en verden uden for Europa, der kastede det formelle kolonihæredømme af sig og stillede krav om mere selvstændig tilværelse. Aktiviteten blev fra begyndelsen af 1970-erne truet i et Europa suppleret af olieprisstignings-chokkene i 1973 (400 procent) og i 1979 (175 procent) langt mere end de professionelle politikere og journalisterne turde berette. Men var olieprisstigningerne, som vi blev foregøjet var årsagen til ulykkerne, nu også virkelig årsagen? Et Europa, hvor alt havde været muligt. Dynamikken forsvandt tilsyneladende med ansvaret, og statsgælden voksede på ny som i 1920-erne og 1930-erne.

Der kunne tales om *statsgælden* igen som et problem, men ikke seriøst i det brede forum og slet ikke blandt tidens dagsordensættere af postmodernismens politiske korrekthed.

Sandheden er måske det, man kan få folk til at tro. Virkeligheden var nu en individuel tænkt virke-lighed. Sandheden blev relativ, og det gjaldt primært om at vælge den rigtige.

Der var lagt planer for et helt nyt Europa, et *integreret Europa*, en *forbundsstat* eller et *statsforbund*. Her kunne ansvarsforflygtigheden over statsgælden og alt det andet, som denne gennemgang omhandler, måske fortsætte.

Jeg har valgt at redegøre for den del af historien, der angår de forældede økonomi-betragtningers tilblivelse og den menneskelige ulykke, der skal findes i, at alt for mange individer synes at gå til grunde umiddelbart fra starten af deres skoletid.

Der førtes en anden krig end den fysiske under Den Anden Verdenskrig, en finansiel krig, som ofte indleder krige. Et grundigt gennemprøvet tysk eksperimental-psykologisk projekt fra 1800-tallet erobrede opdragelses- og undervisningssystemet i U.S.A. før 2. Verdenskrig. Efter 2. Verdenskrig gjaldt det Europa. Der var lagt en plan for Europa, en for verden, længe før du blev født. Den Nye Verdens Orden eller Abernes Planet kan endemålet kaldes, alt efter smag.

Jeg viser noget af det, der har ført til et planøkonomisk, halvfascistisk, kaotisk tilskuds-Europa med i bedste fald et medie-demokrati eller et styret demokrati, som det kaldes nutidens officielle lydstat i en kort overgangsfase. 40 år tidligere havde man kaldt dem marionetter og marionetregimer. Det fra starten bedrageriske, internationale betalingssystem skabt under Den anden Verdenskrig var specielt egnet for eller designet til efterkrigstidens svage, professionelle politikere, der hellere ville springe over, hvor gærdet var lavest for levebrødet og lade andre bestemme.

Helt centralt har man forestillet sig **Økonomisk-Monetære-Union** vil trække magten tilbage til Europa måske med en hidtil ukendt hjælp fra nye kilder. Magten flyttedes til U.S.A. i tyverne og trediverne. Hvilken pris borgerne må betale for en sådan ny eller gammel Europa-indretning, forsøger jeg at for-tælle i et bramfrit og mundret sprog uden den sædvanlige heksekunst, der ellers præger europæiske økonomer uddannet efter Anden Verdenskrig. Jeg har til det sidste valgt en række konkrete mønstre set fra Danmark; men læseren vil se udviklingen i sin egen nation i det, som jeg redegør for. Forudsætningen for at du ser det internationale bedrag, er at du åbner øjnene og tænker dig floskel-frit og selvstændigt om.

Danskerne sagde først fra med stemmesedlen over for løgnene omkring Europa-integrationen den 2. juni 1992, samme år som vi bankede Europa i fodbold. Den 18. maj 1993 vandt herrerne dog spillet med gulerod og piskeslag for 1 mia. kr. i medieomkostninger. Så fik vi afstemningen om den fælles, obligatoriske Europamønt Euro, hvortil danskerne stemte Nej den 28. september 2000.

Arbejdet med denne gennemgang startede i midten af 1990-erne. Gennemgangen er ajourført nogenlunde indtil omkring medio 2005. En særlig tak vil jeg rette til Afdelingsforstander ved Aalborg Universitetscenter P. H. Bering, til forfatter Jens Jackie Jensen, Herlev og til direktør

Torvald Fonsbøl, Kolding for de mange kommentarer og forslag, disse har været mig behjælpelige med ved arbejdet med "*Sandheden er (det,) hvad du tror på (?)*" Og tak til min ven Knud Bagge Johansen.

**"Den, der kender sandheden, og ikke
lader den komme frem - han er i
sandhed en ynkelig pjalt."**

Willi Senff

Jørn E. Vig

Indledning

Jeg mener at Danmark forgår. Ikke således at formen på sunde og bæltter vil ændre sig væsentligt, men i den forstand at landet forstået som en i hovedsagen homogen nationalstat i løbet af højst 1 1/2 generationer fra dags dato (21. november 2008) vil være ukendeligt for en voksen nutidsdansker, medmindre han præsenteres for et danmarkskort og får at vide at dette kort faktisk afbilder det stykke jord, han står på. Enhver vågen dansker kan i dag se, at dette virker sandsynligt, hvis de nu herskende tendenser får lov at fortsætte udviklingen. Følger man de officielle beskrivelser af landets/samfundets forhold, der stadig findes - ganske vist i stadigt aftagende kvalitet - vil man ikke være i tvivl om, hvor det med matematisk sikkerhed bærer hen for landet. Hvordan kunne det gå sådan, ende så galt?

1) Hvorfor skal Danmark, U.S.A. eller for så vidt enhver anden nation - forgå?

Hvorfor er i grunden et krævende ord. Hvilke motiver ligger bag den udvikling, der er sat i gang, eller skulle jeg hellere hævde, at opløsningen sker af logisk nødvendighed?

Den logiske følge, der fører til, at Danmark uden forstyrrende indgriben vil gå i opløsning er kun den ene halvdel af svaret på dette *hvorfor*. Landet er mig bekendt gået bankerot tre gange, og her er der måske nogle regler, som i hvert fald gælder for logebrødre.

Da jeg efterhånden havde fået god tid efter at have undervist 12 år ved Handelshøjskolerne i København og Århus og arbejdet godt 7 år i bl.a. Centraladministrationen, besluttede jeg mig til at undersøge disse for mig selvsagt vedkommende spørgsmål.

"Der er noget galt i Danmark, Dybbøl Mølle maler helt ad helved' til", sang John Mogensen i 1972. Louis Miehe-Renard sang, "Tro dem ikke" samme år. Kunstnere har jo sommetider en forunderlig sjette sans.

Det er grundlæggende en god ide som udgangspunkt at undersøge, hvem en forbrydelse gavner, når man skal søge dens årsag.²

¹ Balterne forstår måske bedre, for de har prøvet at miste deres land til totalitære regimer, uden nogen magtede at gøre det mindste. De blev annekteret af Sovjetunionen i 1919. De stillede sig nok et par spørgsmål i 1997 og 1998, hvor en ny Europastat begyndte at tage konkret form med obligatorisk fælles møntenhed på tegnebrættet, også for offentligheden.

² Enhver der har læst kriminalhistorier ved at en detektiv begynder med at spørge om/lede efter tre ting: Hvem har motiv til - eller økonomisk gevinst eller anden gavn af - forbrydelsen? Hvem har midler til at gennemføre den? Og hvem har haft mulighed for at udføre forbrydelsen?

Er jeg for påståelig, stejl og skråsikker i mine vurderinger? Måske. Døm selv. Jeg viser en udvikling, nogle forløb. Du får dem med sikkerhed ikke bekræftet af TV. Det kan jeg love dig for.

Var der ting, som du selv i din udvikling var faldet over, og som var forblevet gåder, tænkte jeg. For eksempel angst, skyldfølelse, mindreværdsfølelse, blot manglende selvværd eller simpel ukendskab; det kender vi vel alle til. De begrænser os meget!

Afgørende for dit udbytte af denne gennemgang:

Vi har alle en ramme, hvorfra vi ræsonnerer, og vore rammer er selvfølgelig forskellige. Du bliver antagelig nødt til at overskride dine nuværende grænser, hvis du vil videre og forstå disse sammen-hænge. Rammerne eller skallen omkring dit/mit univers begrænser dit/mit udsyn din/min indsigt. Og sådan er det for os alle for en tid. Jo længere tid du har tænkt i de givne rammer, desto vanskeligere har du nok ved at revidere dine tankevaner (fordomme). Hele din/min identitet knytter sig efterhånden til netop din/min vante forestillings- eller referenceramme. Når den trues kan vi let blive vrede, aggressive og afvisende.

Er du utrænet, det er de fleste akademikere, fordi de indoktrineres en hel del, skal du overskride grænser i dig selv, for at se hvilket bedrag, du er sat i. Hvis du overhovedet derefter kan se, at der er tale om et bedrag. Du vil muligvis blive chokeret undervejs og måske afvise; men så husk på denne indledning:

Bedraget, er enkelt, men gjort kompliceret i din vante/tillærte referenceramme, og gjort enkelt i henseende til det, som er nok så sammensat i forhold til dine vante forestillinger. Problemet for mange er manglende evne til at koncentrere sig og det uvante i at forfølge en problemstilling stædigt og vedvarende til dens udspring. Alt i vort samfund indbyder til overfladiskhed og det lave gærde, der er lettere at sætte over.

Uden din accept af de netop beskrevne nævnte forudsætninger bør du standse læsningen her.

Jeg må starte med løgnene, de mest skæbnesvangre løgne jeg er blevet fortalt, og der må jeg på et tids-punkt falde over sporene der leder til Danmarks grav.

Johannes Jørgensen indleder sin 'Klokke Roland' (om løgnene om Første Verdenskrig) i 1916:

"Klokke Roland er mit Navn

"naar jeg klemter, er det Brand

"naar jeg kimer, er det Sejr i Flanderland!"

Sådan stod der i gamle dage på den store klokke i *Gents Beffroi*.

Klokke Roland ringer, Klokke Roland ringer, Flanderns store stridsklokke og sejrsklokke ringer ud i Ragnarok. Og lytter vi Nordboer godt til, så hører vi grant, at det er med vor moders tunge, den taler, og at den siger og synger som skjalden i den nordiske Højsang:

Fæ dø,

Frænde dø,

Et véd jeg som aldrig dø,

Dommen over den døde. (citat slut)

1. Kapitel

Internationalisme

Ikke bare snak og naivt tankespind

Jeg ledte efter de manglende spor. Man kan komme til gravens rand på en løgn, men aldrig komme tilbage igen, sagde en klog franskmand. Eller er det alligevel muligt? Er opløsningen af Danmark startet på det rette tidspunkt, således at der skulle være mulighed for en redning? Den, der lyver om én ting, lyver som regel også om andre ting. Det der gemmes i sne kommer frem i tøj. Afrika kan også bidrage med ordsprog: En løgn kan fortælles på syv måder, sandheden på én. Hvor erfaringen, prægningen i dag stammer fra, skal læseren få at se.

Den første løgn

Statsgæld uden betydning.....(så længe det går)

I uddannelsen til universitetsøkonom havde man forsøgt at bilde mig ind uden ordentlig forklaring, forstås, at statsgæld er af totalt underordnet betydning.

Enhver bankansat ved at bankerne udlåner (penge-) anvisninger, der i alt lyder på 8-10 gange mere end der på noget tidspunkt er indskudt af, hvad jeg vil kalde reelle værdier eller reel købekraft. Sådanne pengeanvisninger er gældsbeviser ("ihænderbeviser"), hvor banken erklærer, at den skylder ihænderen af det pågældende dokument en vis sum værdier. Eftersom der kun er dækning for en lille del af dette beløb, er bankerne naturligvis reelt insolvente, og pengeanvisningerne kan betragtes som hovedsageligt falske. Ud fra den betragtning er der naturligvis noget rigtigt i at trække på skulderen af gæld. En person der intet ejer kan udmærket udstede gældsbeviser³. Som privatperson risikerer man ganske vist at komme i spjældet, hvis man udsteder penge, men det er vanskeligt at gøre det samme ved Nationalbanken (som efter loven har monopol herpå), Folketinget eller Finansministeriet, selv om det var nok så berettiget. Og i øvrigt kan fallentens gældsbeviser sagtens bruges som betalingsmiddel folk imellem, bare de involverede tror på, at de er noget værd. Det gælder jo også andre former for falske penge, for eksempel dem, der produceres af de såkaldte falskmøntnere⁴.

³ En søfarende telegrafist fortalte mig, at han havde uoverstigelige problemer med at veksle en dansk tusindkroneseddel i Singapore. Derimod kunne han låne nærmest, hvad han ville af deres penge på et blåt Mærsk-kort, som han havde siddende synligt i skjortelommen.

⁴ Dette er absolut ingen opfordring til at omgå loven.

Det var nærmest latterligt at beskæftige sig med statsgælden, både i teorien og i praksis, da jeg begyndte på universitetets økonomistudium. Skulle betydningsløsheden imidlertid kunne begrundes med (tænkte jeg dengang), at alle banker netop udlåner pengeanvisninger/hæveret lydende på 8-10 gange mere, end der på noget tidspunkt er indskudt i bankerne af penge, så kunne det være interessant at vide, hvilken gæld, det er værd at tage alvorligt, nu det selvsagt er så svært at se på sedlerne og kreditterne, hvilke der netop er falske. Derimod rentefordringen, der naturligt følger enhver disposition over andres værdier eller andres falske penge⁵ i en periode; rentefordringen - den samlede - skal man se på med største alvor. Det er der så også god grund til, al den stund renteudgiften på statsgælden og kommu-nernes gæld udgjorde knap 70 mia. kr. i 1995, og lønmodtagernes personlige indkomstskat til sammen-ligning skønnedes på Finansloven 1996 at have udgjort ca. 218 mia. kr. i Danmark i 1995. D. v. s. 30% af A-indkomstskatten gik til renter på statsgælden, som du ikke har stiftet.⁶

Da jeg blev undervist på Århus Universitet, var der således visse emner, man helst ikke skulle gå for dybt i; det var dårlig tone:

Gælden som nævnt

Det amerikanske pengesyst

Den økonomiske historie knyttende sig til den første fjerdedel af det 20. århundrede.

Tænk, jo flere penge staten bruger, desto rigere bliver vi, jo flere penge husholdningen bruger, desto fattigere bliver husholdningen. Det blev aldrig sagt, men det var konsekvensen af alt det vrøvl, der knytter sig til efterkrigstidens tekstbøger i økonomisk teori. Vi kunne gå til husholdningen og til en landsby, inden vi ræsonnerede på forholdene for landet som helhed.

Ja, fogeden kan besøge husholdningen og beslaglægge løsøre og bolig. Hvad med stater, kan svage regeringer da bare blive ved at låne?

Vi var to studenter på et forelæsningshold på 125, der undrede os synligt over den gang vrøvl. Han kom til tops i finansverdenen. Han må have lært at holde kæft i rette tid og på rette sted. Det har jeg altid haft svært ved.

⁵ Således må det i konsekvens af de herskende forhold udtrykkes.

⁶ Danmarks Nationalbank og Finansministeriet er uenige om statsgældsopgørelses-metoden fra 1996-udgaven af "Statens låntagning og gæld." Denne udgivelse kan rekvireres gratis tilsendt hvert år i februar fra Danmarks Nationalbank på tlf. 33 14 98 24 eller på governmentdebt@nationalbanken.dk

Løgner om statsgælden var bare én af en betragtelig bunke løgne, der tumlede i mit hoved i de første år på universitetet fra 1969. Jeg har lært en hel del brugbart, men også mange løgne.

Om Ruslands statsgæld fik vi oplyst på danske og tyske tv-kanaler i foråret 1999 under Kosovo-krigen, at den forhindrede Rusland i at blande sig mere aktivt i krigen. Ruslands statsgæld var i 1999 cirka af samme størrelse som Danmarks.

Jeg har ikke undervist i løgnene siden hen. Efter at have skrevet to bøger i driftsøkonomi, fik jeg adgang til at undervise i sådanne fag ved handelshøjskolen.

Spørgsmålet kan stilles:

Kunne opløsningen af Danmark være foregået i 1950-erne?

Absolut ikke. Havde nogen vovet at forslå den igangsat dengang under slet skjulte undskyldninger om *upersonlig humanitet*⁷ var vedkommende forslagsstiller utvivlsomt blevet hasteindlagt på den lukkede afdeling på "røde papirer" (d.v.s. omgående tvangsindlæggelse). For det er og var i strid med enhver statsræson og statskik og helt uden diskussion i dyb modstrid med Grundlovens ånd og bogstav. I dag er det tilsyneladende stik modsat efter Grundloven fuldstændig ignoreres i de værste tilfælde af landsforræderi. Det er i øvrigt en af de væsentligste begrundelser for, at flere vil lave Grundloven om, så den på de resterende interessefelter inden for Internationalen kommer til at stemme med tidens krav. Hvorledes bedraget fortsætter over nye europæiske forfatningsplaner, se [appendiks 1](#).

Mange af de øverste i Danmark har ikke kun meddelt os økonomiløgnene og deres konsekvenser. De har indrettet samfundet/samfundene efter løgnene i den naive, blinde tro at tanker pr. automatik og vilje kan gøres til virkelighed. Jamen, så dumme kunne de øverste da ikke være?

Nej, de virkelig øverste er ikke dumme; jeg tænker så absolut ikke på Folketingets medlemmer...

De fleste af os troede på de sidstnævnte. Havde vi ikke gjort det, var Danmark aldrig blevet bragt i opløsning. Ja, vore ledende kunne tilmed underbudgettere år efter år (i 1990erne) på

⁷ Når denne *upersonlige humanitet* finansieres af staten eller af skattefinansierede overnationale organer og den oppiskes via elektroniske, stats- og ideologistyrede medier og presse til *udstillings-humanitet*, bliver resultatet *afstumpet hykleri*. Når skridtets tages fuldtud bliver der tale om en besættelse af selvhad.

statens husholdningsbudget kaldet de offentlige finanser og få det ufattelige opsving til at se ud..., mens gælden voksede videre, vort offentlige sygehusvæsen gradvist nedlagdes og vore svageste forældre og bedsteforældre led nød, selvom de havde forudbetalt i overmål via skatterne for en blot anstændig tryghed i alderdommen (?)

Fra 1998 var det officielle opsving ganske vist ophørt; men som vi forstår de officielle forklaringer, skyldes det, at danskerne ikke gad arbejde. Og sådan er der så meget. Du bliver langsomt klogere.

Svikmøllen med den evige gældsætning, hvor stammer den fra? Hvornår startede den for alvor? I 1950-erne, 1960-erne, i 1970-erne?

Bankerot er den danske stat i alt fald gået før, under Erik Menved, der døde 1319, hvor riget var helt i opløsning. 1332-1340 var Danmark reelt uden konge. Under Frederik III i 1660 og under Frederik VI i 1813, og gældssaneringerne var alt andet end behagelige. I det 20. århundrede blev det blevet mere tys, tys, når der laves statsgældssanering. Emnet kunne passende fylde en redegørelse for sig.

I dag er 2/3 af frugterne af al dansk foretagsomhed inde og vende ved de øverste. Vende er måske så meget sagt. Mere end 1/3 af de 2/3 (=2/9 eller godt 22%) af frugterne forbruges offentligt, resten deles ud med mild hånd.

Men det er ikke nok. De øverste låner og udsteder også statsgældspapirer som ingensinde før. Og så stiger aktierne købt med kontanter eventuelt lånt mod statsobligationssikkerhed, og til sidst kunne fi-nansministeren ane et såkaldt opsving, der ikke var der rigtigt, fordi der kræves produktion og ansæt-telser. Og selvom der så var lidt, der kunne ligne opsving frem til 1998, så var det hele mest noget, der byggede på tilskud og papir, når ses bort fra Østtysklands behov for byggeri. Lønkonkurrencen forventedes af Erhvervsministeriet og Ugebrevet Mandag Morgen at afstøde yderligere 100.000 danske jobs til Baltikum og Polen (2001-2003). Og fra maj 2004 fik disse landes befolkninger mere fri adgang til at søge arbejde eller uddannelse i Danmark.

I sommeren 1994 kunne BBC melde, at samhandelen mellem England og det øvrige EU/EF var gået tilbage med 15 pct. siden det famøse indre markeds vedtagelse⁸. Det blev nemlig aldrig rigtig til noget med de lovede fælles lave afgiftssatser og harmoniseret skattelovgivning, for det drejede sig primært om monopolernes eller oligopolernes⁹ og de opfindsomme bureaukraters

⁸ EF/EU og især Det såkaldte Indre Marked skulle øge handelen i Europa.

⁹ Én eller nogle få store for hvert varemarked.

Europa-stat. Sådanne bekymrer sig mindre om grænser og skat. De betaler næsten ingen skat i deres internationale etablissement. For eksempel holdes utallige EU-møder på Ålandsøerne (mellem Sverige og Finland), fordi øerne ikke er med i EU, og alkoholen deroppe er afgiftsfri.

Det kan da ikke bare være økonomi, det hele. Og selv om økonomi vel kun udgør nogle få procent i et frugtbart og givende liv, var økonomien et af redskaberne, som jeg fortalte ovenfor, der kunne vende op og ned på alting, fordi der bag alle forandrende handlinger med blot lidt rækkevidde skal ligge økonomiske dispositioner, som deres forudsætning i virkelighedens verden.

I virkeligheden var det etik, måske kristendommens og dens værdier det, som det netop skortede på: Vi har glemt, hvad der er rigtigt og forkert. For at sikre at vi ikke vender eller vender tilbage til vore rødder, fjernes grundlaget for vort daglige virke, og dermed var vor skæbne lagt i andres hænder.

I dag er sondringen imellem indenrigsgæld og udenrigsgæld ikke mere relevant, da lånetilgodehavender og statspapirer kan handles, byttes, konverteres frit over grænserne. Geografien og nationaliteten for fordringshaver har ingen betydning udover ved beskatningen. Derimod spiller pengeudstedelsen og statsobligationerne sammen, selvom det foregår over valuta-grænserne. Netop indenrigsgælden har J. M. Keynes' eftersnakkere overalt i toppen dyrket helt vildt i troen på hans verdslige evangelium, så det bl.a. hævdedes at kræfter på linie med tyngdekraften uden videre kunne ophæves¹⁰. Nogle eksempler herpå er lån, gæld, og rente, hvorom der sjældent er megen debat, når det kommer til stykket.

Sondringen imellem *statspapirgæld* og *lånegæld* er derimod relevant at se på af en grund mere. Statspapirgæld er kursbehæftet og dermed i princippet en mindre sikker fordring at ligge inde med end tilfældet er med et lånetilgodehavende. Nu regner de fleste staten for solvent¹¹ og opfatter derfor ikke statspapirets indløsning som problemfyldt. Kronekurspolitikken havde ligget fast i næsten 30 år, og det forventedes at fortsætte. Efter udviklingen fra oktober 2008 synes intet sikkert længere.

¹⁰ John Maynard Keynes matematiske modeller fejler ikke noget. Det er deres praktiske anvendelse på jordiske forhold, som umiddelbart anfægtes.

¹¹ Betyder at aktivernes sum overstiger passivernes sum.

Den danske stat og kommunerne skyldte pr. 31. januar 1995 ca. 830 milliarder kr. efter 2. kvartal 1996 cirka 852 mia. kr. væk på papiret¹², svarende til mere end ét års salgbar produktion i Danmark eller 160.000 kr. pr. dansker pr. 31. januar 1995. I Sverige var statsgælden dengang såmænd ca. 180.000 kr. pr. svensker. I 2002 var den danske statsgæld ikke reduceret til mindre end 800 mia i alt. Ultimo 2006 var den danske statsgæld 527,8 mia.kr. Af disse var 133,2 mia. kr. midlerne i Den Sociale Fond, som de ledende har valgt at nedskrive statsgælden med. Ikke et erhvervsstrukturspørgsmål men nærmere bogholderiteknik. Olie- og gasindtægterne fra Nordsøen har dog forøget rigets indtægter betydeligt under de seneste prisstigninger. Mere præcist kan den ikke angives.

Bemærk formuleringerne:

Ultimo 2005 skriver man i følgebrevet med udgivelsen Statens Låntagning og Gæld fra Danmarks Nationalbank, at "den danske statsgæld faldt med 77 mia. kr. og renteudgifterne på statsgælden er reduceret med 4 mia. kr".

Ultimo 2006 skriver man i tilsvarende følgebrev at den danske statsgæld "er blevet reduceret i året med 90 mia. kr. til 328 mia. kr".

Ultimo 2006 foretager man en morsom opstilling, hvor midlerne i Den Sociale Fond, der gennem årene hvert år er blevet reduceret ved en vis modregning i statsgælden, nu helt er fratrukket statsgælden. Man bytter således om på et aktiv og et passiv i nærmest pengeform. Fondens midler stammer fra indefrosne dyrtidsprotioner, og løftet angående fonden var, at midlerne skulle bruges til forbedring af de sociale forhold i Danmark, deraf navnet. Det officielle statsgældsresultat bliver derfor **328 mia. kr.** i stedet for reelt **463 mia. kr.** (= 328+135).

Ved udgangen af 2007 udgør den reelle statsgæld **383 mia. kr.** hvoraf 137 mia. kr udgøres af den Den Sociale fond.

Oplægget til strejken blandt sygehus- og andet øvrige social- og sundhedspersonale kom allerede i foråret 2006 med en aprilssnar i Jyllands-Posten 31. Marts 2006: [Statsgælden var pist væk](#). Den [29. marts 2008](#) kunne vi igen læse noget lignende vrøvl med endnu større detalje-

¹² Herefter er den officielle danske statsgældsopgørelse ikke mere anvendelig.

ringsgrad i DR TTV: *“Den offentlige sektor i Danmark var ved udgangen af 2007 gældfri for første gang i nyere tid med en nettoformue på 43 milliarder kr. Så sent som for 10 år siden havde den offentlige sektor en nettogæld på 422 milliarder kr. Nedbringelsen af gælden skyldes først og fremmest store offentlige overskud i de seneste år. Alene i 2007 blev overskuddet på 75,6 mia. kr...”*

Hvis DR ville bekymre sig primært om sin egen skandale med koncerthuset på Amager, var meget vundet.

“Thor Pedersen meldte på pressemødet i primetime den 26. september 2006, at vi snart er så rige, at vi ejer hele verden (sådan hørte seerne det!):” at den samlede udlandsgæld (offentlig og privat) efter 60 år nu er væk, og at omverdenen ved udgangen af 2007 forventes at skyldes danskerne ca. 105 mia. kr. Herefter sagde Thor Pedersen:

“Hvis vi bruger vores store, fine tusindårsmodeller, ja, så har vi løst globaliseringen. For over tid ender det med, at vi ejer hele verden. Og så er dét problem løst. Men måske viser det dog udfordringen i at bruge langsigtede modeller - at de har nok en begrænsning alligevel. Om ikke andet, så er det dog positivt, at vi har den frihedsgrad, som grafen her viser.”

“Pointen var at anskueliggøre begrænsningen i lange fremskrivninger - ikke at udtrykke en forventning om, at vi snart ejer hele verden. Så er dét præciseret”, siger Thor Pedersen.

26. juni 2003 kunne vi i Ekstrabladet og BT læse, at DREAM-gruppen delvis under finansministeriet, en af regeringens analysegrupper, ifølge Ritzau var kommet frem til, at med mindre 60.000 indvandrere fik arbejde inden år 2010, og statsgælden ikke i samme periode blev *reduceret til halvdelen*, ville det koste os årligt 28,2 mia. kr. med indvandrerne her i landet. Det vigtige her er halveringen af statsgælden, som det var planen umiddelbart efter regeringens tiltrædelse i 2001. Resten er noget vrøvl, som jeg vil påvise nedenfor.

Sverige fik spekulations-lussingen efter have præsenteret et underskud på ca.100 mia. kr. i samhandelen i 1991, efter at danskerne troede, at de i det mindste havde sagt NEJ til Europa-Unionen, den glade 2. juni 1992. Sådan et afstemningsresultat skulle de styrende ikke have i Sverige. Den svenske krone blev nedskrevet i samråd med IMF med 30 pct. Lussingen var en påmindelse om, hvad der kunne hænde og måske blive meget værre. Sveriges statsgæld var cirka

1½ billion Skr i 1995. Tysklands statsgæld var på 2,5 billion DM i 1995 opbygget over ganske få år og med dengang godt ½ billion DM, der skyldtes DDR-sammenbruddet eller Genforeningen. I alt svarede dette til ca. 125.000 kr. pr. tysker. Tyskland statsgæld voksede fra at udgøre 60,7 pct. af brutto-nationalproduktet i 1999 til at udgøre 65 pct. i november 2008, i alt **3,055 billioner DM**.

Medens de fleste EU-lande (med undtagelse af Frankrig) har forbedret sig mht. at styre de offentlige udgifter, havde 7/15 af eurozonelandene sidste år (2007) en større statsgæld end tilladt, deriblandt de 3 sværvægttere Tyskland (65%), Frankrig (64.2%), og Italien (104%).

Det skal understreges, at den gæld, der her er tale om, er den borgerne ikke har stiftet på anden måde, end at de har stemt på politikere, der for at indfri vælgernes, egne eller pengemagtens politiske ønsker og ambitioner så behændigt som muligt, har lånt en mængde penge uden overhovedet at fortælle dette, og uden at nogen rigtigt kræves til ansvar, for når stort set alle "ansvarlige" er med, er der intet ansvar at placere.

End ikke Tyskland levede op til ØMU-kravene i den tredje fase (1997), det skulle vise sig at fortsætte siden hen, kun Luxembourg, der lever af EU-bureaukratiet og diskret bankvæsen ligesom Schweiz, klarede kravene. I 2002 og 2003 havde både Tyskland, Frankrig og Italien negativ vækst, og Danmark var også tæt på begyndende deflation. Det er da i grunden tragikomisk selv for en unions-tilhænger. De ledende havde noget andet effektivt, men lige så falsk i baghånd som vi skal se. Hele OECD forventes at udvise negativ vækst i 2009 efter baghånden. Negativ vækst i flere måneder benævnes deflation. I efteråret 2006 [<http://www.business.dk/article/20061129/okonomi/111291139/>] fik vi OECD's ord for, at Danmark såkaldte opsving fra 2005-2007 var bygget alene på indenlandsk forbrugsudvidelse. Samtidig skabtes overskud på 60-80 mia. kr. på de offentlige finanser, så statsgælden kunne reduceres ganske ubetydeligt.

Dette var sandheden, uanset hvad der oplystes af diverse tv-aktører som Hans Bischoff eller Poul Jørgensen på dansk TV gennem årene, indtil der ikke oplystes noget andet end, hvad de retarderede dukker kan præsentere kortfattet pr. ukompliceret staccato-diktat i en øresnegl, eventuel ved at supplere med et piskeris, som Hans Bischoff benyttede sig af, når det blev for kompliceret for ham. Disse er nyttige redskaber for toppen, de vidste givet ikke bedre. Begge de to sidstnævnte har en afbrudt økonomiuddannelse bag sig.

Det var særligt morsomt at se en senioren Hans Bischhoff optræde på skærmen i reklamerne for de kredit- og forbrugsudvidende boliglån via kreditforeningerne under Bent Betjents og Hjort Frederik-sens aktive økonomi- og arbejdsmarkedsregime byggende på kredit og papir.

En nymerkanlistisk æra påbegyndes i Europa fra 2001. Forbrugsøkonomi og beskatning af olielandene er hovedredskaberne, der tages i brug. Som resultat får vi pr. naturlov først finanskrise og derefter den økonomiske kollaps og betydeligt øget immigration til Europa via Middelhavs-processen, der trækker langtidspanen fuldt op fra Den Europæisk-Arabiske Dialog i 1970erne.

Først blev aktierne indtil 2001 fyldt med varm luft ved at selskaberne udstedte flere og flere, og da kurserne fortsat steg i visse nøgleindustrier, som blev vildt overvurderet i medierne, blev det en hel mani at købe aktier og at udbyde aktiepapirer, nu opsparingsrenterne i bankerne ikke var af nogen særlig interesse mere. Først spekulerede verden sig skeløjet på et IT-boom, dernæst på ejendomspriserne sat i gang af øget kreditgivning og skattefinansierede tilskud til ejendomsejere via lovgivningen.

Engang i august 2001 kunne man læse i bladene "Så lad dog børnene"; de skulle investere deres spareskillinger i aktiemarkedet. Det går så godt, og vi blev alle så rige. Og det var løgn. "Mere spekulation, tak" var titlen på en artikel i Berlingske Tidende. Den indeholdt derudover kun tom snak, altså informationstom.

[Ansvaret for finanskrisen fra oktober 2008 fejlplaceres](#)

Dette udbytte, som virksomhederne skulle give, var ikke længere bestemt så meget af ordinære virksomhedsforventningerne til fremtiden, som det fremgik. Det var bestemt af aktiekursudviklingen, bestemt af udbudet og efterspørgslen efter kursgevinst ved køb og salg af (aktie-) papir. Virksomheder i store antal skulle børsnoteres og ud på markedet og hente kapital - for de tjente faktisk alt for lidt mange af dem på normal vis. Børsnoteringen kunne selvfølgelig kun ske ved at fremvise gode regnskabsresultater. Her skulle man have en god revisor, hvis det skulle knibe, og et eller andet godt forhold til sin bank. Og det kan betyde flere ting, som jeg kun vil antyde.

Når der investeres i aktierne, der flittigt udbydes, tilføres virksomheden tiltrængt/eftertragtet kapital – måske havde den rent faktisk netop ikke kunnet tjene så meget ved ordinær drift, som de øvrige ellers udbytteorienterede aktionærer faktisk så hen til. Og det kunne meget let være begrundelse for flere af disse til også at springe med på vognen, spekulationsvognen, nu der var chancer for det.

Muligheden forelå nu: Du og flere andre investerede godt rådgivet (effektivt i hvert fald) af banker og pressen. Andre gjorde det samme, og efterhånden begyndte aktiekursen at stige, men kun fordi alle eller mange små i markedet ville investere. Aktier var blevet gjort interessante for jævne borgere med diverse spil i dagbladene og alt muligt andet.

Aktiekursen steg ikke, fordi firmaet udviste øget indtjening fra det - husk det! -, som rent faktisk var firmaets valgte opgave at producere og sælge. Men kurserne steg og flere stigninger fulgte på grund af aktiepapirerne forelå i en mindre mængde, end hvad som efterspurgtes; det blev et spil, udelukkende, fordi købekraften var tilstede, eller der kunne lånes til det uskønne projekt, og så fordi firmaet udbød flere og flere papirer til salg i et tilsyneladende umætteligt marked. Det gik jo med papirerne. Men hvad med forretningens ordinære drift? Pressen råbte op dagligt om opsving, opsving, kurserne stiger - for at fastholde illusionen om en opgang. Virkeligheden var: Kurserne og forventningerne til det fremtidige afkast i forretningen snart ville melde sig i virkeligheden. Løbet var kørt allerede i 1999.

Vil du med, inden det bliver for sent, for det bliver for sent? Det var for sent! Når jeg midt i vanviddet hørte at telefonudbyderen Nokia for få år siden lavede årligt resultat, 50% større end året forinden, og samtidig, at kursen på Nokia-aktier – d.v.s. den forventede værdi af hver investeret krone i Nokia – faldt med 50% i samme periode, må et eller andet være gået fuldstændigt skævt, enten med forventningerne – som er det, der bestemmer aktiekursen – og/eller med udstedelsen af nye aktier og den tilhørende tilgang af ny egenkapital, der var strømmet ind i firmaet. Der var mange andre.

Det kunne også gå anderledes: Kurserne steg, men kurserne var netop forventninger til et fremtidigt afkast, der ikke kunne holde, fordi firmaet ikke kunne leve op til de enorme krav, som kursstigningerne stillede – lave eller ingen udbytter beregnet af pålydende hjalp en hel del på karu-sellens videre rundtur, men til sidst ville de ordinære aktieejere ikke være med til

at smide mere papir på markedet, for de ville jo også have deres, det sikre, f.eks. som ordinære ansvarlige investorer, medens det endnu kunne være nogenlunde sikkert. Andre steder fandtes på konstruktioner, så ledelsen og visse nøglefigurer i aktionærkredsen kunne stikke af med den indskudte kapital, der pludselig var blevet til en art fremmekapital.

Sagen var den, at firmaerne i stor stil ikke magtede at forvalte den indskudte kapital stammende fra aktiesalget på en forsvarlig måde, uden selv at ty til spekulation. Medierne skreg fortsat dagligt om opsvinget, der, når man lyttede, skulle tolkes, som om det simpelthen ingen ende ville tage. Og det var løgn.

Den bagved liggende tanke kunne meget vel være at få fordelt ulykkerne, nu det havde kørt for lang tid. Hvor smukt. I stedet for at tjene penge på ordinær drift kunne man altså hente kapitalindskud via aktiesalg, flere og flere til aktiepapirerne ikke kunne forrentes/give udbytte længere ved nogen overskudsgivende aktivitet - det være sig realproduktion eller ved anden spekulation.

Så åbnede politikerne muligheder med øget kredit i huse og ejendomme. Så kunne næsten alle ejere være med til "at tjene penge" uden at foretage sig noget. Virksomheder og banker sprang også med på vognen.

Ulykkerne, der var sat i gang, blev igen fordelt på mange flere. Herefter var mulighederne opbrugt, og der er ikke andre/flere spekulationsobjekter tilbage end pyramidespil - sådan er detlissom i Albanien.

Desuden gav det sidste træk med husene og ejendommene en ekstra mængde "rar skævvridende forbrugsbeskæftigelse" for en kort tid til de kortsigtede politikere af alle slags, som vi berettede, når købekraften blev trukket ud ved omsætning af huse og ejendomme og ved overbelåning af opskruede værdier og nedvurderede passiver og forskellen så blev forbrugt. Ingen havde reelt tjent pengene, men forretningerne indstillede sig på det, så det bliver meget værre bagefter.

Al sammen pengeødelæggelse og ødelæggelse af værdifastsættelserne for at holde spekulatio-
nen i gang med god tro på løgnen - kaldet 'tillid' hos de ordinære i mediebranchen.

Realkapitalen er indbegrebet af de enkelte goder, som i den økonomiske virksomhed frembringer vort forbrugs midler og holder ressourcerne i bredeste forstand vedlige. Kapital som funktion. Den faste realkapital bindes længere tid i jord, bygninger og anlæg, evt. lageret, den flydende realkapital bindes i det faktorforbrug, der sker i produktionsprocessen, medens den forløber og evt. lageret. Processen gentages typisk.

Privatkapital derimod er karakteriseret ved en mængde rettigheder, der giver adgang til arbejdsfri indtægt (oftest i form af rente og kursgevinst), hvor der ikke kan påvises nogen forbindelse med produktiv virksomhed. Huspriserne har lige kørt i vild fart mod skyerne, så endnu mere kapital er blevet trukket væk fra realproduktionen.

Staten skaber ikke penge, staten trykker sedler, slipper kredit ud, mest til forbrug, låner, inddriver og forbruger penge, gør staten. Helt svarende til at penge heller ikke vokser på træerne eller kommer fra himlen sammen med i bedste fald velsignelser, kan staten ej heller skabe penge.

Staten lader pengemidler trykke hurtigere og/eller lader kreditten udvide i hurtigere takt end produktionens reale vækst, og det går galt. Så stiger priserne. Det svarer til, at kartofler bringes på markedet hurtigere end markedet har mulighed for at efterspørge dem. Priserne vil så modsat nu falde og falde. Til sidst slås bunden ud af markedet, prisen på kartofler går helt i bund, og måske rådner overudbuddet af kartofler. På samme måde falder værdien på pengene (d.v.s. rettigheden, som pengene skulle repræsentere bliver ødelagt), når der er for mange sedler og for meget kredit. Det svarer til, at varepriserne stiger. D.v.s. man får mindre for pengemidlerne. De er blevet mindre værd målt i vareenheder, som er hvad reelt efterspørges.

Historien gentager sig i en ny version, når vi ikke må lære af den: L. V. Birck i "Verdenskrisen og Danmark", 1922 og i "Europa Svøbe", 1925:

"Når der ikke var tjent eller opsparat reel formue i den 5-årige verdenskrig, har intet individ fortjent at forøge sin formue i den periode. De københavnske bankers balance var blevet mere end tredoblet fra før krigen til 1922. Danmark var på bankerottens rand i 1923.

En stor del af de betalingsmidler, som bankerne var kommet til at råde over, var ikke blevet brugt bare på at drive priserne i vejret; men endnu mere til at drive vore kapitalværdier i vej-

ret, aktier og faste ejendomme. Altså en voldsom forskydning af kapitalen væk fra real aktivitet til passiv indtægtsgivende erhvervelse i form privatkapital. Borgerskabet var kortsynet, det ville ikke redde det system, det selv sad i ved at få den mængde papirer ud af verden, som truede med at kvæle det økonomiske system, der bærer borgerskabet. Det samme sker i dag i endnu vildere omfang.”

Gæld, inflation, deflation og massearbejdsløshed skyldes den koncentration af magt og uvidenhed, som uoplyste borgere lader sig regere af. Forretningsejere kan være grådige, fagforeninger ligeså, men national gældsætning, inflation, deflation eller massearbejdsløshed er de ikke stand til at lave, hvis ikke regeringerne og deres tjenestemænd, som klogelig lever af disse instrumenter, spiller med.

Og det kan ikke diskuteres, for dette her bygger lige så lidt på teorier som 2-tabellen.

Så kommer kollapsen:

Det sker for det meste én gang i en gennemsnitlig levetid (så der er ikke mange muligheder for at vænne sig til det), og det bliver meget værre denne gang. Det skyldes i bund og grund menneskets egenskaber, når den underliggende moral og etik går fløjten fra toppen af og nedefter, vel at mærke.

Professor L. V. Birck skrev i 1922:

“Vi lever i en verden, hvor ’statsmaskinen’, som vi i virkeligheden skulle læne os til, er svækket i sin grundvold. Den er hadet af de rige og kun lige tålt af de fattige. I Tyskland og Østrig er indehaverne af den økonomiske samfundsmagt den organiserede kapital, der er betænkt på at ødelægge det parlamentariske såkaldte demokrati og den af befolkningen influerede stat for at tage magten selv. I De Forenede Stater er konflikten imellem det politiske og økonomiske midlertidigt udskudt, da den politiske magt ved det sidste præsidentvalg er faldet i hænderne på et politisk oligarki (mit: oligarki betyder fåmandsvælde). Overalt finder vi tegn på statens magtesløshed, og muligheden at etablere magten uden for staten og uden oligarki synes meget fjern for øjeblikket” (citater slut fra: “Danmark og Verdenskrisen”).

Professor L. V. Birck skrev ligeledes for en menneskealder siden:

“Borgerskabet var kortsynet, det ville ikke redde det system, det selv sad i, ved at få den mængde papirer ud af verden, som truede med at kvæle det økonomiske system, der bærer borgerskabet.”

Det samme sker i dag i endnu vildere omfang:

[Hvad sker der, når staterne griber ind](#)

[Intet nyt under solen](#)

[Svig, men ikke fra spekulanterne](#)

[Kan det indrettes, så spekulatøren ikke betaler sig?](#) (engelsk version)

Fra november 2000 begyndte Irak at afregne sit oliesalg i euro og konverterede samtidig Iraks ”Olie for Mad” reservefond i FN med \$10 milliarder til euros efter aftale med FN. Mellem 2001 og februar 2003 blev næsten hele Iraks olieeksport betalt i euros; cirka \$30 milliarder. I den samme periode steg euro relativt i forhold til dollar med 30%. Saddam Hussein havde allerede tilbudt udvindingskoncessioner (der forblev uden virkning på grund af FN sanktionerne) til Frankrig, Kina, Rusland, Brasilien, Italien og Malaysia. Det skal vi se meget mere om i [appendiks 1](#).

[Til næste kapitel](#)